

И защото бѣдниятъ Марко, съвсѣмъ зачуденъ отъ това обращение, не се помръдналъ, слугата го изпасалъ силно съ камшика.

Станалъ Марко, но нагледалъ прѣзрително слугата. А когато този поскалъ да го натовари както другитѣ магарета, той отказалъ и почналъ да хвърга чифета къмъ него, — нѣщо, което много озадачило слугата. Съ голѣми усилия той сполучилъ да му надвие и за наказане на упорството му качилъ отгорѣ му единъ човаль повече, отколкото на другитѣ магарета. Тѣзи останали много доводни и почнали да се смѣятъ на горделивца.

Посраменъ, съ наведена слава и уклещнали уши, нещастниятъ Марко трѣгналъ заедно съ другитѣ. Но тѣзи обноски и подигравки му се видѣли толкова тежки и оскорбителни, че той не можалъ да ги прѣнесе, и на слѣдната нощъ избѣгалъ отъ господаря си.

Прѣвъ цѣлия денъ той се скиталъ на самъ — нататкъ изъ полето. Нѣмалъ друго за храна освѣтъ трѣвицата, но пъкъ нѣмалъ и човали на гърба си.

Надвечеръ Марко изпадналъ въ една гора, дѣто срѣщналъ едно непознато животно. Това билъ вълкътъ.

На кучмо вълчо потекли липи, като видѣлъ самѣ магаре въ гората. Той можалъ, ако поиска, веднага да го навали и разкъса гръцмула му; но прѣсметналъ, че не ще може да го отвлѣче при своитѣ си. За това той почналъ учтиво да се разговаря съ магарето.

Марко, койго обчалъ, както всички светни, много да приказва, разказалъ на вълка въ нѣколко думи цѣлата си история.

Вълкътъ се показалъ състрадателенъ къмъ онеправдания горделивецъ, и му обѣщалъ да го заведе при животи, които ще знаатъ да цѣнятъ неговитѣ заслуги. Марко билъ отведенъ навтрѣ въ гората, близу до легловището на вълка, дѣто доставилъ богато угощение на зарадваното кучмово сѣмейство.

ГЛУПАВАТА ЖЕНА

Стара баба Рада отъ Клисура града щомъ лена изпреде и Глуца (въ дома му) заведе, пакъ кхдѣлка зема и приказва почна:

Живѣли нѣкога мъжъ и жена. Жената била мързелива и глупава. Мъжътъ още слѣдъ смѣбата разбралъ, каква била жена му, но помислилъ, че такъвъ му билъ късметътъ, и почналъ съ всички сили да обработва своята зеленчукова градина, която била далечъ отъ селото 4—5 километра. Въ дома си той рѣдко се връщалъ. Отъ дългата работа ризата му се окжсала, за това той помолилъ жена си да му ушне нова. Захванала жената да шие укъ, но ризата все не ставала. Мъжътъ ѝ, като се връщалъ дома, питалъ: Жена, ущи ли ми ризата?

— Скоро, мъжо, скоро ще я ушня и щомъ я свърша, сама ще ти я донесѣ на градината. Най-свѣтъ довършила жената ризата и трѣгнала да я носи. Пътътъ водилъ прѣвъ една малка горичка. Духалъ вѣтрѣтъ. Като вървѣла жената, изплашило я странното скриптене на една шипка, чито клони разлюлѣвалъ вѣтрѣтъ. На жената ѝ се сторило, че шипката говори и я вика. Отбива се тя при шипката и я пита: „Тя, калино шипке, да не искашъ да занесешъ ризата на моя мъжъ?“ Вѣтрѣтъ силно надумъ клонитѣ на шипката, и тя наново заскриптѣла. На жената ѝ се сторило, че шипката е съгласна, и каза: „Щомъ искашъ, азъ я оставямъ, ти да я занесешъ.“ Закачила тя новата риза на шипката и си отишла. Вечерята градинарѣтъ се завръща, а жена му иде да го посрѣца и още на пѣтнитѣ врата му честити новата риза. Мъжътъ се зачудилъ и запиталъ, на кого е дала жена му ризата да му я занесе. — „На кого?“ — казала сепнато жената, — „на калина шипката въ гората я дадохъ. Нима ти не ти я донесе?“ — Мъжътъ се изсмѣлъ на ума на жена си и ѝ казалъ, да